

นักเขียนคุยกับท่านผู้อ่าน

“ไซ่หวานรักยายนะ” ช่างเป็นความรักที่แสนบริสุทธิ์ยิ่งนัก ความรักจากหลานตัวน้อยๆ หากแต่มีความผูกพันอย่างอย่างลึกซึ้ง แม้ตัวตายแล้วดวงจิตยังมีห่วงใยอยู่กับยาย

ฝากด้วยนะคะ “ไซ่หวานรักยายนะ” นิยายผีหากแต่เป็นผีที่ไม่ชวนสยองขวัญ แต่กลับแฝงไปด้วยความรักความห่วงใย จากดวงวิญญาณเด็กหญิงที่มีต่อยาย

กราบขอบพระคุณท่านผู้อ่านทั้งเก่าและใหม่ที่เพิ่งเข้ามาอ่านนิยายของวริษฐา ทุกๆท่านค่ะ

ด้วยรักและปรารถนาดี

วริษฐา

ໄໝ່ຫວານຮັກຍາຍນະ “ວຣິຊູາ”

ໄໝ່ຫວານເດັກຮຽນທີ່ນ່າສງສາຣ ຕົວ
ຟອມໆ ຜົວດຳໆ ໜ້າຕາກໍ່ຢູ່ນ່າຮັກ
ເໝືອນກັບເດັກໆອື່ນທັງໄປ ແຕ່ໄໝ່ຫວານກໍ່
ເປັນເດັກດີຂອງຍາຍເຈື່ອ ເຮື່ອຟັງທຸກຄຳທີ່ເປັນ
ຄຳສັ່ງສອນມາຈາກປາກຂອງຍາຍເຈື່ອ

ຍາຍເຈື່ອທີ່ເດັກແຄວໆບ້ານມັກຈະແອບ
ລ້ອເລີຍນັກນັກລັບລັບເປັນຝຶກຮູ້ສຶກ
ທັງທີ່ເປັນຈິງແລ້ວຍາຍເຈື່ອກໍ່ເປັນຄົນ
ອຣຣມດານີເອງ

ເພິ່ງແຕ່ຍາຍເຈື່ອແກ່ຈະຄົນແກ່ທີ່ຢູ່ນ່າຮັບ
ສມາຄມກັບຂາວບ້ານ ສາເຫດທີ່ຢູ່ນ່າຮັບ
ສມາຄມກັບໃຜຕໍ່ໃຜນັ້ນກໍ່ເພາະຍາຍເຈື່ອ
ແກ່ຕ້ອງທຳມາຫາກິນ ຕ້ອງທຳຂ້າວຕັ້ມມັດຂາຍ
ທຸກໆວັນ

ເພາະຍາຍເຈື່ອຕ້ອງມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແຮ້ງ
ແຄ້ນກັບຫລານສາວຕົວເລັກທີ່ມີອາຍຸເພິ່ງສິບ
ສອງຂວບກັນສອງຄົນທີ່ທ້າຍຮຸ່ມບ້ານ

ກໍ່ຄືໄໝ່ຫວານຫລານສາວຜູ້ອາກັພຂອງ
ຍາຍເຈື່ອເພິ່ງຄົນເດີຍນັ້ນເອງ

ไซ่หวานเรียนหนังสือก็แค่พออ่าน
ออกเขียนได้ก็ถูกยายเจือจับลาออกจาก
โรงเรียนก็เพื่อที่จะมาช่วยกันทำมาหากิน
โดยที่ยายเจือมีหน้าที่ทำข้าวต้มมัด และ
ส่วนไซ่หวานก็จะมีหน้าที่นำข้าวต้มมัด
ออกไปเที่ยวตามตลาดบ้าง หรือบางครั้ง
ขายที่ตลาดยังไม่หมด ไซ่หวานก็จะเดิน
ขายตามถนนรถ

และในวันนี้ก็เป็นอีกวันที่ยายเจือต้อง
นั่งก้มหน้าก้มตาอยู่กับการมัดข้าวต้มมัด
และกว่าที่ยายเจือจะทำข้าวต้มมัดเสร็จ
พร้อมขายก็ประมาณบ่ายโมงเหมือนกับ
ทุกๆวัน

วันนี้ก็เหมือนกับทุกๆวัน เมื่อเข็ม
นาฬิกาเดินมาถึงเวลาบ่ายโมงตรงยายเจือ
ก็ทำข้าวต้มมัดเสร็จพอดี ยายเจือยื่นมอง
ข้าวต้มมัดที่ร้อนจนมีควันไฟพุ่งออกมา
จากกระทาดที่มีข้าวต้มมัดวางเรียงรายและ
พร้อมออกที่จะขายได้แล้ว จึงยิ้ม ยิ้มจน
ปากกว้างขณะที่ยกมือขึ้นปาดเม็ดเหงื่อบน

ใบหน้าที่เหี่ยวเฉาของตัวเอง ก่อนส่งเสียง
ตะเบ็งเรียกหาไซ่หวาน

“นั่งไซ่หวานเอ๊ย ข้าวต้มมัดเสร็จ
หมดแล้วนะ เอ็งเอามันออกไปขายได้แล้ว”

สิ้นเสียงยายเจือที่ตะโกนเรียกนั้น
พลันเด็กหญิงร่างผอมแห้งของไซ่หวานก็
วิ่งตัวปลิวออกมาจากกอกกล้วยที่มักจะชอบ
ไปแอบนอนเล่นในทุกๆวัน ก็เพราะที่กอก
กล้วยในตอนบ่ายๆที่อากาศร้อนๆ แต่ในกอก
กล้วยกลับเย็นสบาย

“เสร็จแล้วหรือยังยาย จันทนูเอามัน
ออกไปขายได้เลยไซ่ไหมจะ”

เด็กน้อยถามเสียงใส ใบหน้ายิ้ม
ระรื่นตามนิสัยร่าเริง ถึงจะมีห่วงอยู่กับการ
เล่นตามประสาเด็กๆ แต่ก็ถูกยายเจือ
อบรมมาเป็นอย่างดีในเรื่องทำมาหากิน
และอีกอย่างยายเจือเองก็เปรียบเสมือนแม่
ของไซ่หวาน เพราะแม่ของไซ่หวานก็ตาย
จากไปเสียนานแล้ว ตายไปพร้อมกับพ่อ
ของไซ่หวานนั้นแหละ

ตายก็เพราะทั้งพ่อและแม่ของไข
หวนต้องเดินไปขายข้าวต้มมัดตามท้อง
ถนน และได้ถูกรถสับล้อจนตายทั้งสอง

“เออเรียบร้อยแล้ว เอ็งเอามันไปขาย
ได้แล้ว” ยายเจือบอก

“จะยาย” ไขหวนจัดแจงยกกระเจาด
ขึ้นทูนไว้ที่ศีรษะ

แล้วกำลังทำท่าที่จะก้าวเดินออกไป
จากบ้าน แต่ก็ต้องชะงักฝีเท้าลง
เมื่อมีเสียงอันยานคางของยายเจือดัง
ตามหลังมาอีก

“ไขหวนเอ๊ย ขายดีนะ ขายให้
เหมือนกับเหน้าเทท่าละ และก็อย่าไปขาย
ตามถนนรกละ ประเดี๋ยวรถมันจะชน”

ไขหวนยิ้ม ยายเจืออวยพรอย่างนี้
ทุกวัน แล้วไขหวนก็ก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ
หากแต่ประโยคท้ายของยายเจือกลับยังคง
ติดตามมาด้วยกับไขหวนในทุกๆ ขณะราว
กับว่าจะมีตัวตนของยายเจือก้าวตามมา
ด้วย และกระซิบแผ่วเบาให้ระวังตัว ห้าม
ไปขายข้าวต้มมัดตามถนนรถ

ยายเจือก็คงห่วง ห่วงกลัวว่าไข่
หวานคนนี้จะมิชะตากรรมอันเดียวกับพ่อ
และแม่ที่ต้องเดินขายข้าวต้มมัดอยู่ดีก็ถูก
รถสิบล้อเหยียบจนตายคาที่ทั้งสองคน
เพียงหัวใจหวานไปถึงพ่อกับแม่น้ำตาเจ้า
กรรมมันก็ไหลอาบหน้าขึ้นมาเสียเฉยๆ
จนต้องยกมือน้อยๆ ขึ้นปาดหยดน้ำตาให้
หายไ้จากใบหน้า

.....

สองเท้ายังคงก้าวเดิน ปากก็ร้อง
เรียกหาคนช่วยซื้อข้าวต้มมัดไปตลอดทาง
จากป้ายโหม่งมาจนค่ำวันนี้ไข่หวานก็ขาย
ข้าวต้มมัดไม่ได้เลย นั่นก็เป็นเพราะปาก
ของชาวบ้านที่พูดตอๆ กันว่ายายเจือเป็น
กระสือ หลายคนจึงไม่กล้าซื้อข้าวต้มมัด
ของไข่หวาน ก็คงกลัวว่าต้องเป็นกระสือ
ไปกระมัง ไข่หวานคิดอย่างน้อยใจ แค้น
ใจ เจ็บใจกับปากชาวบ้านที่มีปากเหมือน
ปากสุนัขที่ชอบเห่าหอนอย่างไร้ความจริง
วันนี้ไข่หวานจึงขายได้เพียงสองสาม
มัดจากผู้ใจบุญที่ช่วยซื้อ